

TORTOSA, UN VIATGE A LA RECERCA

JOSEP MARIA ROSELLÓ

Pas de Zebra

A la ciutat volia consultar l'arxiu privat de Jaume Rocamora, a la recerca dels passos del mestre Guillem Bergnes i Soler

La vinculació de l'artista amb els paisatges que habita fa que, d'una manera o altra, vagui deixant petjades, que al cap dels anys, quan ja no hi és, disperses, caldrà anar cercant fins a completar el 'puzle' del seu pas per aquest món. Acceptant des de bon començament les mancances.

Feia dies que amb l'amic i artista Jordi Abelló havíem projectat anar a Tortosa, perquè jo volia consultar l'arxiu privat del també amic i artista Jaume Rocamora, a la recerca dels passos del mestre Guillem Bergnes i Soler.

Tortosa continua sent una ciutat encantadora. Mentre esperàvem en Jaume, vàrem anar a prendre cafè en un lloc en què curiosament no servien alcohol. En Jaume Rocamora, sempre elegant, és descendent d'una nissaga de sastres i la seva acurada obra n'és un reflex. Vàrem anar al seu taller i en Jordi el va ajudar a baixar uns arxivadors que eren a dalt de tot d'una prestatgeria, així

Les Terres de l'Ebre guarden una flaire d'intensos records de joventut i d'amistat

que va obrir el primer, en unes petites fotos rogenques, el pintor Guillem Bergnes, amb un vestit clar, en la visita que va fer a l'estudi-galliner d'en Jaume, als anys setanta; unes cartes i alguns retalls de premsa que en Jordi va fotografiar. Vàrem parlar del mestre i de com n'és de pesada la nostra tasca, transports, papers i documents, obres que van i que vénen de les exposicions, embalatges, i l'espai que tot això ocupa al taller, un problema que el mestre havia après a minimitzar. Li vaig demanar a en Jaume que escrivís sobre el que recordés de les seves trobades amb Guillem Bergnes, per incloure el seu text en una proposta que tinc intenció de fer al Museu d'Art Modern de Tarragona.

Després, a casa d'en Jaume, ens esperava l'Anna, la seva esposa. Vàrem tindre ocasió de veure

La porta de l'antic Hotel Siboni, a Tortosa. FOTO: JORDI ABELLÓ

unes obres del mestre, de petit format, delicioses, una d'elles propera a l'abstracció, com les notes finals d'una partitura musical. I un quadre del seu contemporani, el tortosí Ferran Arasa, del més radical de la seva darrera producció. També un Zobel, del creador del Museu d'Art Abstracte de Cuenca.

Per culminar la visita, tot passant, en Jaume Rocamora ens va acompanyar a la plaça de l'Àngel, on antigament hi havia l'Hotel Siboni, on vivia Don Guillem Bergnes, on jo el vaig conèixer i on sovint l'anàvem a visitar, i de vegades el mestre fins i tot ens convidava a dinar. Sempre es prenia un whisky abans de dinar,

com aperitiu. L'hotel ja no existeix, però si l'esplèndid edifici modernista, la porta continua sent la mateixa que tenia l'hotel: alta, de fusta fosca i amb un gran tirador de bronze. A través dels vidres de la porta, com en un somni atemporal, que a mi em va transportar al 1969, vàrem observar l'interior il·luminat, i entre les dues bellíssimes cariatides que flanquegen el pas del visitant, sobre l'arc, escrit en sinuoses lletres, vàrem llegir 'Siboni'.

La muntanya dels Ports, com deia en Bergnes, és «la muntanya màgica», sempre canviant, i les Terres de l'Ebre guarden una flaire d'intensos records de joventut i d'amistat.